Εισήγηση της Α.Κ. Αθήνας στην παρουσίαση του βιβλίου «Οικοφεμινισμός»

Πλήθος κόσμου χτες, Τρίτη 4/7 στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο «αλτάι», στα Εξάρχεια όπου πραγματοποιήθηκε η παρουσίαση του βιβλίου «Οικοφεμινισμός» των εκδόσεων Ευτοπία.

Η εν λόγω συζήτηση εντάσσεται σε έναν ευρύτερο κύκλο προβολών και βιβλιοπαρουσιάσεων με κέντρο τον φεμινισμό και τις προεκτάσεις του, τόσο στη θεωρία όσο και στην εμπειρία. Σκοπός είναι να φρεσκάρουμε το θεωρητικό μας οπλοστάσιο γύρω από ιδέες και έννοιες που αφορούν τους αγώνες του τώρα.

Η εισήγηση της Μαριέττας Σιμεγιάτου:

Ο οικοφεμινισμός είναι ένας συνδυασμός οικολογίας και φεμινισμού. Τα περιβαλλοντικά και τα οικολογικά κινήματα συνήθως παραβλέπουν το γεγονός ότι η καπιταλιστική πατριαρχία, η ανδρική ηγεμονία και η καταπίεση των γυναικών μέσα στην

κοινωνία συνδέονται με την οικολογική κρίση. Ως εκ τούτου, χρειαζόμαστε έναν συνδυασμό οικολογίας και φεμινισμού, τον οικοφεμινισμό.

Ο όρος οικοφεμινισμός οφείλεται στη Γαλλίδα φεμινίστρια Φρανσουάζ Ντ' Ομπόν (1920-2005), η οποία τον εισήγαγε το 1974. Η σύνδεση της εκμετάλλευσης της φύσης, των ζώων και των γυναικών, καθώς και η αποδόμηση των δυϊσμών άνδρας/γυναίκα, πολιτισμός/φύση και άνθρωπος/ζώο αποτελούν κεντρικούς πυλώνες της οικοφεμινιστικής σκέψης και κριτικής. Οι οικοφεμινίστριες προτείνουν διάφορες προσεγγίσεις για την κατανόηση του σημερινού τρόπου λειτουργίας της καταπίεσης σε παγκόσμιο επίπεδο. Η Κάρολαϊν Μέρτσεντ (Ο θάνατος της φύσης) για παράδειγμα τοποθετεί το διαχωρισμό του πολιτισμού από τη φύση στην επιστημονική επανάσταση και ιδιαίτερα με το έργο του Φράνσις Μπέικον και του Ρενέ Ντεκάρτ. Από το 1600 και μετά η ιδέα φύσης αλλάζει από ζωντανός οργανισμός και μετατρέπεται σε μηχανή. Η φύση αντιμετωπίζεται όλο και περισσότερο ως μια μηχανή που μπορεί να αναλυθεί και να χρησιμοποιηθεί για πειράματα. Το πνεύμα της θηλυκής και παρθένας γης υποτάσσεται στη μηχανή. Οι ιδέες της μηχανοποίησης, καθώς της κυριαρχίας και της επιβολής στη φύση έγιναν βασικά εννοιολογικά εργαλεία του σύγχρονου κόσμου.

Άλλες οικοφεμινίστριες αναφέρουν την πατριαρχική θρησκεία ως την πηγή του διαχωρισμού του ανθρώπου από το φυσικό κόσμο. Τοποθετούν την προέλευση της καταπίεσης της φύσης στο 4500 π.Χ., όταν ξεκίνησε η μετάβαση από τους πολιτισμούς λατρείας θηλυκών θεοτήτων στους πολιτισμούς λατρείας αρσενικών θεοτήτων. Με την έλευση των πατριαρχικών θρησκειών, οι άνθρωποι λάτρευαν έναν θεό και η φύση θεωρείται δημιουργία του. Ο ρόλος του αρσενικού στην αναπαραγωγή εξυψώθηκε πάνω από του θηλυκού. Οι γυναίκες παρομοιάζονταν με χωράφια τα οποία θα γονιμοποιούνταν και θα γεννούσαν τον σπόρο του αρσενικού.

Η στάση και η συμπεριφορά στο κυρίαρχο φαντασιακό συνδέεται άμεσα με την αλλαγή της στάσης και της συμπεριφοράς του ανθρώπου απέναντι στη γη. Η εικόνα της γης ως τροφού

περιορίζει ηθικά τις επιτρεπόμενες ανθρώπινες πράξεις απέναντι στη γη, ενώ οι νέες εικόνες κυριαρχίας και επιβολής λειτουργούν ως επικύρωση για την απογύμνωση της φύσης.

Οι διαδικασίες εμπορευματοποίησης και εκβιομηχάνισης βασίζονται σε δραστηριότητες που προκαλούν άμεσες αλλαγές στη γη: εξορύξεις, αποξηράνσεις, αποψιλώσεις δασών και γενικότερα επιθέσεις ενάντια στη γη. Όσο η γη εκλαμβανόταν ως ένας ζωντανός οργανισμός, μια καταστροφική πράξη εναντίον της μπορούσε να θεωρηθεί παραβίαση της ανθρώπινης ηθικής.

Στη συνέχεια, η ανάπτυξη της ατομικής ιδιοκτησίας οδήγησε στην ιστορική παγκόσμια ήττα του θηλυκού φύλου. Η γη έγινε αντικείμενο αρπαγής προς όφελος των λίγων για αυτό που η Vandana Shiva ονομάζει «συστηματική υποανάπτυξη».

Σίγουρα τα τοξικά απόβλητα, η ατμοσφαιρική ρύπανση, η αυξανόμενη στρατιωτικοποίηση κ.λπ. είναι ζητήματα που δεν αφορούν αποκλειστικά τις γυναίκες. Οι οικοφεμινίστριες ωστόσο υποστηρίζουν πως τα περιβαλλοντικά ζητήματα είναι φεμινιστικά, γιατί οι πρώτες που υποφέρουν από τις συνέπειες της αδικίας και της περιβαλλοντικής καταστροφής είναι οι γυναίκες και τα παιδιά, καθώς και άλλες ευάλωτες ομάδες. Οι οικοφεμινίστριες επισημαίνουν τη σύνδεση μεταξύ της καταπίεσης των γυναικών και της φύσης εξετάζοντας την παγκόσμια οικονομία, το χρέος του Τρίτου Κόσμου, την υπανάπτυξη, την παραγωγή και διανομή της τροφής, το δικαίωμα αναπαραγωγής, τον μιλιταρισμό και τον περιβαλλοντικό ρατσισμό.

Η φύση και οι γυναίκες, π.χ. ο χρόνος που αφιερώνουν στο μεγάλωμα των παιδιών, δεν υπολογίζονται στο ΑΕΠ και τη διεθνή οικονομία της αγοράς. Ο πλούτος του βορρά βασίζεται στην εργασία του νότου. Παρόλο που οι γυναίκες παράγουν παγκοσμίως το 80% των τροφίμων, τα περισσότερα γεωργικά προγράμματα απευθύνονται σε άντρες. Επιπλέον, οι διατροφικές συνήθειες που έχουν αλλάξει με την κατακόρυφη σήμερα κατανάλωση κρέατος, ακόμα και σε χώρες που ήταν παραδοσιακά χορτοφαγικές, έχουν ως αποτέλεσμα τεράστιες περιβαλλοντικές καταστροφές. Η μαζική

κτηνοτροφική παραγωγή για εξαγωγές ευθύνεται για την ερημοποίηση, τη μόλυνση, την έλλειψη νερού, την καταστροφή του όζοντος και την πείνα. Είναι χαρακτηριστικό ότι «χρειάζονται 5 τ.μ. τροπικού δάσους για να παραχθεί ένα μπιφτέκι 100 γραμμαρίων» (σελ. 76-77).

Αναρίθμητα παραδείγματα μας δίνουν να καταλάβουμε γιατί η υγεία του πλανήτη και η παγκόσμια οικολογική καταστροφή είναι φεμινιστικά ζητήματα. Ο αγώνας για την υγεία των γυναικών –την αναπαραγωγική υγεία, την εργασιακά και τη γενική υγεία- απαιτεί αγώνα συνολικά για την υγεία του πλανήτη. Ένα παράδειγμα: το 95% των εργαζόμενων στα πτηνοτροφεία στις ΗΠΑ είναι μαύρες γυναίκες που υποχρεώνονται να αφαιρούν τα εντόσθια 5000 κοτόπουλων την ώρα, με αποτέλεσμα να υποφέρουν από διάφορες διαταραχές που προκαλούνται από τις επαναλαμβανόμενες κινήσεις και το άγχος.

Εκτός της τεράστιας απειλής για το περιβάλλον που συνιστούν η συνεχής εξαφάνιση άγριων ειδών ζώων καθώς και η εκπομπή μεθανίου και η κατασπατάληση γιγάντιων όγκων νερού από τη κρεατοβιομηχανία, τα τελευταία χρόνια έχει ενταθεί και η απειλή των πανδημιών. Η συνεχής αποψίλωση δασών, οι μονοκαλλιέργειες, οι εξορύξεις και οι εισβολές στη γη, στα δάση, στη φύση και γενικότερα η καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος άγριων ζώων, που μπορούν δυνητικά να είναι φορείς ιών, και τα οποία εξαναγκάζονται να προσφύγουν στο «περιβάλλον» των ανθρώπων, σίγουρα προσθέτει στην εξήγηση τής ολοένα και συχνότερης έξαρσης πανδημιών. Συγκεκριμένα, ο Covid-19 θεωρείται «νεοφιλελεύθερη πανδημία», που προέρχεται από ένα σύστημα που ευνοεί το κέρδος έναντι οτιδήποτε άλλου.

Δεν είναι πλέον δυνατόν να συζητάμε για περιβαλλοντική αλλαγή χωρίς να θέτουμε ζήτημα κοινωνικής αλλαγής. Η διεύρυνση του πεδίου των πολιτικών και ταξικών αγώνων, ώστε να θίγονται και θέματα αποκατάστασης της σχέσης του ανθρώπου με τη φύση, αλλά παράλληλα και η πολιτικοποίηση των οικολογικών κινημάτων, είναι απαραίτητες ώστε τα κινήματα να μην οδηγούνται σε αδιέξοδα. Για παράδειγμα, το κίνημα στις Σκουριές της

Χαλκιδικής, κατά τη διάρκεια του αγώνα του για την προστασία των τοπικών κοινωνιών και του περιβάλλοντος, έχει απέναντί του, εκτός από μία πολυεθνική (Eldorado Gold), και τους ίδιους τους εργαζόμενους μεταλλωρύχους, οι οποίοι σκόπιμα και κατευθυνόμενα προκρίνουν την επαγγελματική τους αποκατάσταση από τη δική τους υγεία και την υγεία των παιδιών τους.

Στο αστικό περιβάλλον της Αθήνας, ερχόμαστε αντιμέτωπες με τη συντονισμένη προσπάθεια της δεξιάς νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης να εξαλείψει κάθε χώρο πρασίνου ως χώρο ανάπαυσης μη παραγωγικών τάξεων, όπως γυναίκες με τα παιδιά και τα κατοικίδιά τους, ηλικιωμένους, μετανάστες και πρόσφυγες και άλλες ευάλωτες ομάδες, όπως οι άστεγοι και οι τοξικομανείς, και να τον μετατρέψει σε χώρο διέλευσης ατόμων που εντάσσονται σε ένα πλουτοπαραγωγικό σύστημα. Η επίθεση στο δημόσιο χώρο με την επιδιωκόμενη κατάργηση της πλατείας Εξαρχείων, η τσιμεντοποίηση του πάρκου Δρακόπουλου, η κατ’ επίφαση ανάπλαση του λόφου του Στρέφη και της Ακαδημίας Πλάτωνα από ιδιωτικές εταιρείες χωρίς περιβαλλοντικές μελέτες αποτελούν απτά παραδείγματα της πατριαρχικής καταπιεστικής επιβολής και κυριαρχίας πάνω στη φύση, αλλά και στον ίδιο τον τρόπο ζωής ανθρώπων που δεν επιθυμούν να συνταχθούν με αυτό το σύστημα καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Φωτογραφίες από την βιβλιοπαρουσίαση

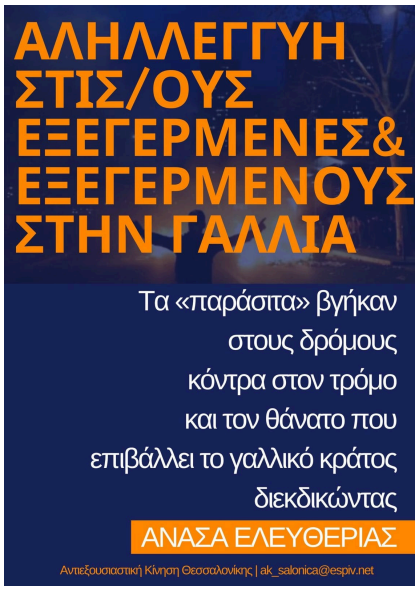

Ανακοίνωση/Κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης για την εξέγερση στην Γαλλία

Ακούσαμε το τραγούδι της θάλασσας… και δεν μπορούμε πια να κοιμηθούμε

Μετά από λίγους μήνες και για ακόμη μια φορά μέσα στα τελευταία χρόνια το κράτος της Γαλλίας κλυδωνίζεται από τις εξεγερτικές δυναμικές της κοινωνίας που προσπαθήσει να επιβιώσει μέσα σ' αυτό. Συγκεκριμένα, την Δευτέρα δολοφονείται εν ψυχρώ 17χρονος νεαρός Αλγερινός, επειδή δεν υπάκουσε στις υποδείξεις της αστυνομίας με το αμάξι του.

Η βιντεοσκόπηση της δολοφονίας αυτής από τα κρατικά όργανα και η διάδοση των εικόνων αυτών ήταν που πυροδότησε την οργή στα λεγόμενα προάστια του Παρισιού και τις τοπικές περιοχές αλλά και σε άλλες πόλεις και γειτονιές της Γαλλίας, καθώς αυτή η αντιμετώπιση αποτελεί ένα καθημερινό φαινόμενο με δεκάδες παρόμοιες δολοφονίες τα τελευταία χρόνια. Είναι ενδεικτικό πως άμα δεν υπήρχε το βίντεο το Κράτος και η Αστυνομία θα είχε επιδοθεί, όπως κάνει συνήθως, σε έναν πόλεμο χαρακτήρα, προσδίδοντας χαρακτηριστικά μεγάλου εγκληματία στο νεκρό για να αντιστρέψει την κατάσταση με ψευδείς ισχυρισμούς, μία πάγια τακτική που συμβαίνει σε κάθε Κράτος.

Τα παράσιτα βγήκαν στους δρόμους

Τα στοιχεία συνεχώς αλλάζουν οπότε χονδρικά έχουμε χιλιάδες συλλήψεις, 2 ακόμα νεκρούς ανθρώπους, εκατοντάδες πλιάτσικα σε πολυεθνικές κι ένα φλεγόμενο αστικό τοπίο σε όλο και περισσότερες πόλεις μέσα σε ένα κλίμα ασταμάτητων διαδηλώσεων. Μπροστά σε όλη αυτή την κοινωνική δυναμική ο Μακρόν και ο κρατικός μηχανισμός απάντησε με ακόμη περισσότερη καταστολή, με τεθωρακισμένα στους δρόμους και πάνοπλους αστυνομικούς. Ενώ κατηγόρησε ευθέως τα social media για όσα γίνονται, που παίζουν μεγάλο ρόλο στη διάδοσή της πληροφορίας, προαναγγέλλοντας μέτρα λογοκρισίας, αλλά και τους γονείς με την προσταγή να κρατούν τα παιδιά τους σπίτι.

Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό, αφού όπως προειπώθηκε πιο πάνω, τα γαλλικά Προάστια είναι ένα καζάνι που βράζει συνεχώς. Είναι εκεί, όπου επικρατούν πολύ πιο έντονα και ποικιλοτρόπως οι ταξικές και πολιτισμικές αντιθέσεις με αρκετές/ούς μετανάστ(ρι)ες να ζούνε στο περιθώριο της πόλης του Φωτός, όπως αντίστοιχα και σε άλλα μέρη, αντιμέτωποι/ες με

συνεχείς φυλετικές διακρίσεις, στοχοποιήσεις και καταστολή στις γκετοποιημένες περιοχές της μητρόπολης που προσπαθούν να επιβιώσουν. Όπως δεν είναι η πρώτη φορά μέσα στα τελευταία χρόνια που η Αστυνομία δολοφονεί εν ψυχρώ με τον ίδιο τρόπο.
Αυτή τη φορά, όμως, απέναντι στην διαρκή καταπίεση η απάντηση στους δρόμους ξέφυγε από τα όρια των περιοχών αυτών και επεκτάθηκε με πολύ πιο δυναμικά και μαζικά χαρακτηριστικά μέσα στα αστικά κέντρα, με το Κράτος να χάνει τον έλεγχο στην στρατηγική πολέμου που εξασκεί και εφαρμόζει ενάντια στα διαμαρτυρόμενα κοινωνικά πλήθη εντός αστικού ιστού. Κι αυτή η δυναμική είναι που ξεδιπλώνει διαφορετικά χαρακτηριστικά, πέρα από τις αυταπάτες, την πόλωση, τα αδιέξοδα και τα ψευτοδιλλήματα που θέτουν συνεχώς οι κάλπες και η ψευδεπίγραφη αντιπροσωπευτική δημοκρατία, χωρίς κανένα απολύτως αντίκρισμα στη ζωή των από τα κάτω. Και τίποτα δεν μπορεί να κρατήσει πίσω την κοινωνική κίνηση της οργής, της συνεχόμενης αδικίας και των δυναμικών που απελευθερώνονται και αναδημιουργούνται μέσα από αυτήν.
Μπροστά σε όλα αυτά δεν θα μπορούσαμε παρά να κάνουμε το ελάχιστο από το μετερίζι μας. Να σταθούμε αλληλέγγυοι/ες με τα εξεγερμένα πλήθη στη Γαλλία και να αναρωτηθούμε και για ανάλογες περιπτώσεις στον ελλαδικό χώρο “Πόσοι Ναέλ δεν βιντεοσκοπήθηκαν;” Πόσοι/ες ξυλοκοπούνται ή δολοφονούνται στα χέρια του Κράτους χωρίς καμία Δικαιοσύνη.
Και οι δρόμοι αποτελούν σίγουρα τη δική μας φλόγα που φωνάζουν Δικαιοσύνη για όσους/ες έφυγαν από τις σφαίρες και την ρατσιστική μεταχείριση των ένστολων εντολέων του κρατικού μηχανισμού. Αυτό είναι το νήμα που μας ενώνει.
Δεν ξεχνάμε τον Νίκο Σαμπάνη και τον Κώστα Φραγκούλη που έπεσαν νεκροί από τις σφαίρες μπάτσων με την πλήρη συγκάλυψη όλου του συστήματος της Κυριαρχίας.
Συγκέντρωση αλληλεγγύης: Δευτέρα 03/07 στις 19:00, Γαλλικό Προξενείο.
ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΙΣΣΕΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ/ΚΑΜΙΑ
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Ενημέρωση από την συγκέντρωση έξω από το αστυνομικό μέγαρο Ιωαννίνων για την τη διαγραφή προστίμου σε συντρόφισσα

Σήμερα στις 12 συγκεντρωθήκαμε στο έξω από το αστυνομικό μέγαρο Ιωαννίνων για να απαιτήσουμε τη διαγραφή του προστίμου των 75 ευρώ που επιβλήθηκε σε συντρόφισσα που μετέφερε υλικά με το μηχανάκι της για την πανελλαδική πορεία ενάντια στις εξορύξεις που πραγματοποιήθηκε στις 17/6 και την επιστροφή της άδειας, του διπλώματος και των πινακίδων της. Τα πρόστιμα ήταν διπλά εκδικητικά καθώς η συντρόφισσα δουλεύει ως διανομέας.
Φωνάξαμε συνθήματα μαζί με μέλη του ΣΒΕΔΙ Πρωτοβάθμιο Σωματείο που επίσης είχε καλέσει στην κινητοποίηση, καθώς και αλληλέγγυα συντρόφισσα που ανταποκρίθηκαν στα δύο καλέσματα. Λίγη ώρα αργότερα η συντρόφισσα βγήκε με τις πινακίδες της, την άδεια, το δίπλωμα και τη διαγραφή του προστίμου.

- **Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας**
- **Η καταστολή δεν μας σταματά, οργάνωση κι αντίσταση σε κάθε γειτονιά**
- **Ενάντια στις φύσης τη λεηλασία, αγώνας για τη γη και την ελευθερία**

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΕΓΑΡΟ ΓΙΑ ΕΠΙΒΟΛΗ ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΤΙΜΩΝ αύριο Τετάρτη 28/6 στις 12

Το Σάββατο 17/6, πριν την έναρξη της πανελλαδικής πορείας ενάντια στις εξορύξεις που είχε καλέσει η συνέλευσή μας, σε συντρόφισσα που μετέφερε υλικά για την πορεία με το μηχανάκι της επιβλήθηκε εκδικητικό πρόστιμο, αφαίρεση πινακίδων, άδειας κυκλοφορίας και διπλώματος. Η συντρόφισσα εργάζεται ως διανομέας, επομένως τα ούτως ή άλλως εκδικητικά πρόστιμα της αφαιρούν επιπλέον τη δυνατότητα βιοπορισμού. Θεωρούμε τη συγκεκριμένη εξέλιξη απαράδεκτη, καθώς και ευθεία επίθεση στους κοινωνικούς αγώνες.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΑΚΥΡΩΣΗ ΤΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΤΙΜΩΝ ΠΟΥ ΕΠΙΒΛΗΘΗΚΑΝ ΣΤΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΑ

Καλούμε σε ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ έξω από το αστυνομικό μέγαρο αύριο ΤΕΤΑΡΤΗ 28/6 στις 12.

Οι αγώνες ενάντια στις εξορύξεις δεν καταστέλλονται

Αλληλεγγύη σε όλα τα αγωνιζόμενα άτομα

Ανοιχτή συνέλευση ενάντια στην ενεργειακή λεηλασία

Εισήγηση της Χειρονομίας Αντιεξουσιαστικής Κίνησης στην εκδήλωση «Δίκη της Χρυσής Αυγής, ακροδεξιά στροφή, εθνικισμός : τα σύγχρονα επίδικα του αντιφασιστικού κινήματος»

17 Ιουνίου 2023/ Εισήγηση της Χειρονομίας Αντιεξουσιαστικής Κίνησης στην εκδήλωση με τη Μάγδα Φύσσα, τον Στάθη Κ. και τη Χρύσα Λύκου στα πλαίσια του 9ουαντιεξουσιαστικού φεστιβάλ στα Γιάννενα με τίτλο «Δίκη της Χρυσής Αυγής, ακροδεξιά στροφή, εθνικισμός : τα σύγχρονα επίδικα του αντιφασιστικού κινήματος»

Πρώτο Σκέλος – Καταδίκη Χρυσής Αυγής

Ακόμα και πριν από την δολοφονία του Φύσσα και την μετέπειτα σύλληψη και καταδίκη της ΧΑ, η επικράτηση του αντιφασιστικού κινήματος στον δρόμο στα περισσότερα σημεία της χώρας απέναντι στους φασίστες ήταν κάτι πραγματικό, καθώς είχε καταφέρει να τους αποκλείσει από τον δημόσιο χώρο. Η δολοφονία του Παύλου ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι και συσπείρωσε πολύ κόσμο από το φάσμα της αριστεράς ως του α.α χώρου. Υπήρχαν τα κατάλληλα αντανακλαστικά και η αντίδραση που απαιτούσε η κατάσταση. Η παράλληλη πίεση του κινήματος πέρα από τον δρόμο, να πιέσει και στην θεσμική καταδίκη της ΧΑ, στηρίζοντας τον δύσκολο δικαστικό αγώνα που ξεκινούσε, αποδείχθηκε σωστή. Όπως φάνηκε και την ημέρα καταδίκης τους, η μεγαλειώδης συγκέντρωση έξω από το εφετείο συσπείρωσε επιπλέον κόσμο, ο οποίος θεωρεί σημαντικές τις δικαστικές αποφάσεις και κατόρθωσε να μπουν στη φυλακή κορυφαία στελέχη της ΧΑ. Η καταδίκη, της απέσπασε κρατικές χρηματοδοτήσεις και γενικά την κρατική αβάντα που είχε ως εκλεγμένο κόμμα. Πράγμα ιδιαίτερα σημαντικό, καθώς

γενικά τέτοιου τύπου φασιστικές οργανώσεις χρησιμοποιούν τους κρατικούς θεσμούς και παροχές προκειμένου να πάρουν δύναμη και να εδραιωθούν. Αυτό αποδεικνύεται και απ' το γεγονός οτι η ΧΑ όσο παρέμενε μια καθαρά ναζιστική συμμορία χωρίς το προσωπείο πολιτικού κόμματος, ήταν περιθωριοποιημένη από όλους και δρούσε αποκλειστικά νύχτα. Η συμμετοχή τους στις εκλογές και η ένταξή τους στη βουλή ήταν το μεγαλύτερό τους άνοιγμα. Με την καταδίκη της, επίσης, ουσιαστικά εδραιώθηκε και στις συνειδήσεις της κοινωνίας ως μια εγκληματική οργάνωση και ταυτόχρονα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας και ιδίως νεολαίας εγκόλπωσε συνθήματα όπως «ο Παύλος ζει τσακίστε τους ναζί, οι ναζί στη φυλακή κλπ κλπ.».
Το κράτος και το λεγόμενο «δημοκρατικό τόξο» αναγκάστηκε να μαζέψει και να στραφεί ενάντια στους φασίστες, ενώ είναι κοινώς αντιληπτό πως μέχρι εκείνη τη στιγμή τους σιγόνταρε έως και τους στήριζε. Οι δημοκρατικές δυνάμεις θεώρησαν την ΧΑ επικίνδυνη όταν ένιωσαν ότι πλέον δεν μπορούν να την ελέγχουν. Ιστορική εμπειρία που έχουμε, άλλωστε και από το Β' Παγκόσμιο, καθώς οι Σύμμαχοι αντιμετώπισαν τους ναζί όταν επιτέθηκαν στους ίδιους και όχι όταν διαπράττανε εγκλήματα κατά Ρομά, Εβραίων κλπ. Με παρόμοιο τρόπο κινήθηκαν και τα ΜΜΕ όπου μέχρι εκείνη τη στιγμή, τους είχαν καλεσμένους στις εκπομπές τους, ώστε να ξεδιπλώνουν τον λόγο και την επιχειρηματολογία τους, αλλά ξαφνικά, μετά την δολοφονία Φύσσα θυμήθηκαν να ανασύρουν έναν μεγάλο όγκο αρχειακού υλικού που απεικόνιζε τις ναζιστικές καταβολές και πρακτικές της οργάνωσης, τις τελετές, τα πογκρόμ κλπ. Το ίδιο και οι μπάτσοι, που χρόνια τους συνόδευαν στον δρόμο, οι οποίοι μέσα σ ' ένα βράδυ εμφάνισαν ολόκληρους τόμους δικογραφίας, αποδεικνύοντας ότι μέχρι εκείνη τη στιγμή γνώριζαν πολύ καλά, απλώς κάναν τα στραβά μάτια για τους φίλους τους.
Αναλύοντας την τότε εποχή, της άνθισης της νεοναζιστικής δράσης, είναι σημαντικό να αναφερθούμε στον ανθρωπότυπο του χρυσαυγίτη, που γεννήθηκε στους δρόμους της ελληνικής κοινωνίας και μάλιστα σε πιο λαϊκές και φτωχές γειτονιές. Μια μερίδα καταπιεζόμενων ανθρώπων, που μέσω της ΧΑ δεν εκδήλωναν απλώς την δυσφορία τους για το πολιτικό σύστημα, την κρίση, την λιτότητα κλπ, αλλά εντάσσονταν ενεργά στην οργάνωση. Με τον ρατσιστικό και απλοϊκό λόγο της, η ΧΑ κατάφερε μικροαστοί και εργάτες να ξυρίσουν τα κεφάλια τους, να βάλουν μαύρα και να οργανωθούν στην γειτονιά τους, ώστε να την καθαρίσουν από

τους «εχθρούς» τους. Παρότι υπήρχε πειθαρχία και απόλυτη πίστη στον αρχηγό, τα υποκείμενα αυτά απέκτησαν ενεργητικό ρόλο και αυτενέργεια, βγήκαν στις γειτονιές με δράσεις, οργανώθηκαν σε γραφεία. Αυτό αποτελεί την μεγάλη νίκη της ΧΑ, αυτό που της έδωσε κοινωνική συναίνεση και συμμετοχή.
Κοιτώντας, όμως, την περίοδο που συνέβη η άνοδος τη ΧΑ, δεν μπορούμε να θεωρήσουμε ότι από την μια στιγμή στην άλλη η ελληνική κοινωνία αφομοίωσε την ακροδεξιά ιδεολογία και τον ρατσισμό. Με δικτατορίες, ταγματασφαλίτες, πραξικοπήματα και δολοφονίες το ελληνικό κράτος ανέκαθεν φλέρταρε με την ακροδεξιά. Κάποια χρόνια πριν ξεκινήσει το προσφυγικό, αποδέκτες του ρατσιστικού οχετού ήταν μετανάστες άλλων εθνικοτήτων, όπως πχ Αλβανοί. Χρειάστηκε αρκετός καιρός για να αφομοιωθούν από την ελληνική κοινωνία, ή για την ακρίβεια για να βρεθεί κάποιος καινούργιος εχθρός και μάλιστα ακόμα πιο «ξένος» και «διαφορετικός». Ας μην ξεχνάμε ότι την περίοδο του 2010-2012, όσο η ΧΑ ανέβαινε, η ΝΔ με τον Σαμαρά άρχισε να στελεχώνεται από βαθιά ακροδεξιά πολιτικά πρόσωπα, όπως ο Άδωνις και ο Βορίδης. Ο τότε υπουργός δημοσιάς τάξης Ν. Δένδιας είχε ξεκινήσει έναν επικοινωνιακό και πρακτικό πόλεμο στους μετανάστες, με εμπρηστικές δηλώσεις εναντίον τους και τις περίφημες επιχειρήσεις σκούπα.
Η ΧΑ όμως, πρωταγωνίστησε και άφησε πίσω της σημαντική κληρονομιά. Κανονικοποίησε πολλά πράγματα στον δημόσιο λόγο (όπως θα δουμε και παρακάτω), άφησε στελέχη της στην φυλακή, με δυνατότητα όμως να συνεχίσουν το έργο τους και την απεύθυνση στις σφαίρες επιρροής της. **Η καταδίκη της ΧΑ, όχι μόνο δεν σκότωσε τον «χρυσαυγιτισμό», αλλα δίνει και μια ιστορική εμπειρία στα νεότερα στελέχη να αποφύγουν λάθη του παρελθόντος και να αναδυθούν ξανά.**

Οφείλουμε να σημειώσουμε ότι στο αντιφασιστικό κίνημα της περιόδου πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιξε ο αντιεξουσιαστικός χώρος. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα, ο ΕΚΧ Φαβέλα, ένας χώρος ο οποίος άνοιξε στον Πειραιά, πυρήνα των χρυσαυγιτών, σε μια προσπάθεια να μην αφήσει την γειτονιά στα χέρια τους, και ύστερα από επίθεση που δέχθηκε κατάφερε να μαζέψει πορεία 1500 ατόμων στο κέντρο του Πειραιά. Άλλωστε, από τότε μέχρι και σήμερα στην παραμικρή προσπάθεια να βγουν ξανά στους δρόμους, το αντιφασιστικό κίνημα είναι πάντα εκεί με εμφατική παρουσία.

Δεύτερο σκέλος – Ρατσισμός

Όπως είπαμε και παραπάνω, **μπορεί το τσάκισμα της ΧΑ στον δρόμο και η καταδίκη της να ήταν μεγάλη νίκη, ωστόσο σε καμία περίπτωση δεν εχουμε ξεμπερδέψει με τους φασίστες.** Η παρακαταθήκη που άφησε η ΧΑ στον δημόσιο λόγο είναι άξια σημασίας. Πριν από 10-15 χρόνια, όταν στελέχη της ΧΑ έβγαιναν στα κανάλια ή στη βουλή και έλεγαν πως όποιος περνάει λαθραία τα σύνορα πρέπει να πνίγεται στην θάλασσα ή να πυροβολείται στον Έβρο, ενδεχομένως ένας μέρος της κοινής γνώμης και μεγαλοδημοσιογράφοι δήθεν να κοκκίνιζαν και να σοκαρίζονταν. **Στην σημερινή εποχή, αυτές οι ιδέες όχι μόνο είναι αποδεκτές, αλλά είναι η σταθερή και επίσημη στάση του κράτους.** Η συζήτηση για το φαραωνικό φράχτη του Έβρου συζητιέται από όλες τις δημοκρατικές πλευρές και με τις υποτιθέμενες αριστερές συνιστώσες, τύπου Σύριζα, να έχουνε εναρμονιστεί και να καμαρώνουν πλήρως. Η φωτογραφία της ΠτΔ μπροστά από τον φράχτη υποδηλώνει αυτό ακριβώς το πράγμα συμβολικά, την υιοθέτηση δηλαδή της ρατσιστικής βαρβαρότητας, καθαρά και νηφάλια από την κορυφή του δημοκρατικού τόξου.

Έτσι, ο φράχτης του Έβρου εξυπηρετεί κυρίως συμβολικά, παρά πρακτικά, αφού όταν κάποιος είναι πρόσφυγας και πίσω του έχει πόλεμο και θάνατο, δεν έχει παρά να πάει μπροστά, είτε έχει 2 μέτρα τοίχο, είτε 10, είτε έχει ένα ολόκληρο πέλαγος. Ο φράχτης δεν πρόκειται να σταματήσει την προσφυγική ροή, ενισχύει όμως το αφήγημα ότι η Ελλάδα βρίσκεται σε κίνδυνο από ξένη απειλή και σπέρνει ακόμα περισσότερο την ανασφάλεια στην κοινωνία. Ταυτόχρονα, σπρώχνει τους μετανάστες να έρθουν από τα θαλάσσια σύνορα, όπου η απώθησή τους είναι ευκολότερη (pushbacks). Συμβάλλοντας, έτσι, στην Μεσόγειο-νεκροταφείο. Παράλληλα, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι τα τάγματα εφόδου της ΧΑ που εφορμούσαν για να καθαρίσουν τις γειτονιές από τους ξένους, πλέον δεν είναι και τόσο απαραίτητα, καθώς δυνάμεις του ελληνικού κράτους (μπάτσοι, λιμενικοί, στρατός) λειτουργούν με παρόμοιες τακτικές, με επαναπροωθήσεις και επιχειρήσεις σκούπα. Άρα, όσα «παράσιτα» πέρασαν ζωντανοί τα σύνορα, στοιβάζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης μακριά από τις γειτονιές και τις πόλεις μας.

Η επίσημη κρατική πολιτική που εφαρμόζεται και συζητιέται προεκλογικά ρητά και χωρίς κανένα αντίλογο, είναι μια ονείρωξη των φασιστών. Το μεταναστευτικό και η αντιμετώπισή του από πολιτικό σύστημα και media, είναι ένα εξαιρετικό παράδειγμα της ακροδεξιάς στροφής του κυρίαρχου πολιτικού λόγου.

Είδαμε λοιπόν, στην αρχή του προσφυγικού, το (2015), να προβάλλεται η αλληλεγγύη, η διάσωση παιδιών, οι γιαγιάδες με τα προσφυγάκια, η φιλόξενη Ελλάδα και Ευρώπη. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, οι φασίστες με τις πράξεις και το λόγο τους κέρδισαν έδαφος με αποτέλεσμα, αν δεν τους δοθεί λόγος πλέον για να τα πουν οι ίδιοι στα κανάλια ή στη βουλή, τα λένε και τα κάνουν οι υπόλοιποι, ενώ η κοινωνική βάση, εκπαιδευμένη από το ρατσιστικό δηλητήριο, χαίρεται και ψηφίζει.

Τρίτο σκέλος – η νέα ακροδεξιά

Εκτός, ή μάλλον διαμέσου της ακροδεξιάς στροφής στο δημόσιο λόγο αποτυπώνεται μια δεξιά στροφή στο πολιτικό σύστημα παγκοσμίως και ιδίως στην Ευρώπη. Τα ακροδεξιά μορφώματα εξελίσσονται, χρησιμοποιούν άριστα τα μέσα της εποχής (SM) όπου με απλοϊκό, συνθηματικό και γεμάτο μίσος λόγο απευθύνονται σε εκατομμύρια κόσμο και κυρίως σε νεολαία. Κατορθώνουν να εκπροσωπούν κάτι αντισυστημικό, την ίδια ώρα που είναι βαθιά γρανάζια του συστήματος. Αυτό γίνεται κυρίως επειδή, όντας αποκλεισμένοι από τον δημόσιο χώρο, εκεί που τα

νοήματα, ο λόγος και η πράξη ζουν και πεθαίνουν, καταλήγουν να δημιουργούν πλαστές εικόνες στον ψηφιακό κόσμο. Εκμεταλλευόμενοι τα SM απευθύνονται κυρίως συναισθηματικά στον κόσμο ποντάροντας πάνω στον φόβο και την ανασφάλεια που γεννά η πραγματικότητα και καταφέρνουν να αναπαράγονται με κάθε τρόπο, να παίρνουν μεγάλα εκλογικά ποσοστά ακόμα και να κυβερνούν.
Είδαμε ότι στην Ελλάδα δεν καταφέρνουν να οργανώσουν και να στήσουν κάτι σε δημόσιο χώρο και στο δρόμο, όχι μόνο λόγω της απουσίας τη ΧΑ, αλλά και γιατί ο λόγος και τα νοήματα που παράγουν δεν μπορούν να σταθούν εκεί. Ωστόσο, μέσα από SM κερδίζουν κόσμο και παρότι δεν τον οργανώνουν, τον αποβλακώνουν, τον ποτίζουν συνεχώς δηλητήριο και τον διαμορφώνουν ως τον χρήσιμο ηλίθιο που μπορούν να χρησιμοποιήσουν όποτε αποφασίσουν να εξέλθουν στον δημόσιο χώρο. **Σε διαφορά με τον ανθρωπότυπο της ΧΑ, το κοινό των νεοφασιστών δεν είναι ούτε ακτιβίστικο ούτε οργανωμένο, αλλά δεν είναι λιγότερο επικίνδυνο, καθώς διαμορφώνει ψυχοσύνθεση αντισυστημικότητας και σε επόμενες εκρήξεις της κοινωνίας, σε επόμενες κρίσεις του συστήματος, ο δρόμος τους περιμένει.**Παράδειγμα προς ανάλυση είναι το Μακεδονικό που απασχολεί χρόνια τα βαθιά συντηρητικά κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας που μέσα από τους τρόπους οργάνωσής τους (εκκλησία, μοναστήρια, σύλλογοι μακεδονομάχων κλπ) αλλά και με παρουσία στα SM και μέσα απο ιντερνετικά καλέσματα έβγαλαν πολύ κόσμο στον δρόμο.
Επομένως, ο αποκλεισμός των φασιστών από τον δημόσιο χώρο, τους οδηγεί σε μεταστροφή του οργανωτικού μοντέλου ή μάλλον σε μια μειωμένη οργανωτική ισχύ μεν, αλλά σε μια ισχυρή ψηφιακή παρουσία που χρειάζεται προσοχή και επαγρύπνηση από μεριάς μας για το πότε θα επιχειρήσει να μεταφερθεί στον δρόμο.
Το μέγεθος της ακροδεξιάς στροφής πάντως μπορεί να αποτυπωθεί και με τα πρόσφατα εκλογικά αποτελέσματα. Πέρα απο την ισχυροποίηση της ΝΔ, η οποία στην διακυβέρνησή της υιοθέτησε ακροδεξιά δόγματα και τα μετουσίωσε σε υπεύθυνη και σοβαρή κρατική πολιτική, μορφώματα σαν το κόμμα του Βελόπουλου, το κόμμα ΝΙΚΗ, το κόμμα Σπαρτιάτες που στήριξε ο Κασιδιάρης μέσα από τη φυλακή και άλλες ακροδεξιές παρατάξεις πήραν πολύ μεγαλύτερα ποσοστά από τις αριστερές δυνάμεις. Χωρίς να βγουν στον δημόσιο χώρο, όπως αντίστοιχα κάνουν δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Μάλιστα η ΝΔ, για

ανταγωνιστικούς λόγους έκοψε τον Κασιδιάρη και άλλους που αναμένονταν να είχαν μεγάλα ποσοστά, χωρίς όμως να κατορθώσει να τους εμποδίσει να αποτυπώσουν την επιρροή τους με άλλες μεθόδους, όπως αυτή που αναφέρθηκε παραπάνω. Ακόμα, κόμματα όπως της Κωνσταντοπούλου, κάνουν την ίδια στροφή, μιλώντας για πατρίδες, σύνορα κλπ με απόλυτη φυσικότητα. Ακόμα και τα κόμματα της αριστεράς δεν βγάζουν απ' την ατζέντα τους ζητήματα όπως το έθνος, η πατρίδα και τα σύνορα. Χαρακτηριστικές και οι δηλώσεις Τσίπρα στην Δεθ, για αξιοποίηση των μεταναστών στα χωράφια και το κλείσιμο του ματιού στους πρώην ψηφοφόρους της ΧΑ. **Το Εθνικιστικό περιεχόμενο αναδύεται στο μεγαλύτερο μέρος του πολιτικού συστήματος σε όλη την Ευρώπη.** Σε ένα πλαίσιο αυτοκριτικής, είναι έλλειψη δικιά μας και της αριστεράς να προσεγγίσουμε αυτόν τον κόσμο. Είναι αλήθεια ότι ο ξύλινος λόγος που συντηρούμε αρκετές φορές, αδυνατεί να γεφυρώσει το χάσμα και να αγγίξει τον μέσο άνθρωπο και ταυτόχρονα φαίνεται σαν να υστερούμε σε επιθετικότητα και αμεσότητα κατά κάποιο τρόπο σε σχέση με τους ακροδεξιούς.

Τέταρτο σκέλος – μία μικρή αναφορά στην περιοχή της Ηπείρου

Αναφερόμενοι και στην τοπική διάσταση της ακροδεξιάς στην πόλη μας και στην ευρύτερη περιοχή της Ηπείρου, τόσο η ΧΑ όσο και οποιαδήποτε οργανωμένη παρουσία των φασιστών αποτράπηκε τόσο από το αντιφασιστικό κίνημα, όσο και λόγω μιας αντιφασιστικής ιστορικής μνήμης της περιοχής που καταφέρνει να διατηρηθεί. Χωριά σαν τους Λιγκιάδες που κάηκαν ολοσχερώς από τους ναζί, αλλά και εγκλήματα τους σε βάρος της εβραϊκής κοινότητας της πόλης διατηρούν την σημασία τους. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός οτι στα Γιάννενα εξελέγη ο πρώτος εβραίος δήμαρχος στην ιστορία της Ελλάδας. Η ακροδεξιά στην περιοχή εκφράζεται κυρίως μέσα από την Εκκλησία (μητρόπολη Κόνιτσας, Ιωαννίνων και παραθρησκευτικές ομάδες κλπ) που έχει ανά καιρούς προσπαθήσει να βάλει στον δημόσιο διάλογο σκοταδιστικό και εθνικιστικό περιεχόμενο (εκτρώσεις, συνεπιμέλεια, μακεδονικό), καθώς και από εθνικιστικούς κύκλους, οι οποίοι δρουν στην ευρύτερη περιοχή της Ηπείρου προσπαθώντας να σπείρουν εθνικιστικό και αλυτρωτικό δηλητήριο (βλ. Κατσίφας). Σίγουρα αποτελεί νίκη για το δικό μας κίνημα ότι διάφορες εκδηλώσεις που έχουν προσπαθήσει να οργανώσουν αυτοί οι ακροδεξιοί κύκλοι, στην πλειονότητά τους καταλήγουν να ακυρώνονται ύστερα από αντιδράσεις του κόσμου.

Πέμπτο Σκέλος – Προταγματικό

Αρχικά, πρέπει να κατανοήσουμε, προκειμένου να μην απογοητευόμαστε εύκολα, πως το δικό μας έργο και η δικιά μας συσπείρωση είναι εκ φύσεως πιο δύσκολη σε σχέση με των φασιστών. Πρώτον, γιατί εμείς δεν θέλουμε να πούμε, ούτε και λέμε ψέματα στον κόσμο για το ποιοι είμαστε και για τι αγωνιζόμαστε. Αυτοί πλασάρονται ως πατριώτες ή εθνικιστές και αντισυστημικοί, ενώ στην πραγματικότητα είναι νεοναζί και βαθιά χωμένοι στο σύστημα. Δεύτερον, οι λύσεις και τα προτάγματά μας αποφέρουν πολύ δυσκολότερα καρπούς. Η μάχη ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο προκειμένου να βελτιωθούν οι συνθήκες ζωής μας είναι κάτι πολυ πιο απαιτητικό και περίπλοκο από το να στραφείς ενάντια στον μετανάστη διπλανό σου και να τον θεωρήσεις υπεύθυνο για την υποβάθμιση της ζωής σου.

Σε αυτό το πλαίσιο, πρέπει να καταλάβουμε, πως πέρα από τις ενδεχόμενες αντιφασιστικές συγκρούσεις και τα κυνήγια φασιστών, η υπόλοιπη δουλειά που μας αναλογεί, είναι η λεγόμενη «δουλειά του μυρμηγκιού». Η παραγωγή αντιφασιστικού λόγου και η διακίνησή του, οι εκδηλώσεις και συζητήσεις και η συνεχής παρέμβαση στον δημόσιο χώρο στενεύουν τον κλοιό γύρω τους και άρα κρίνονται απαραίτητα. Έτσι, αφενός απευθυνόμαστε με στόχο την ενημέρωση και την «διαπαιδαγώγηση των παραπληροφορημένων μαζών», αφετέρου προσπαθούμε να ενεργοποιήσουμε ανθρώπους, οι οποίοι ούτως ή άλλως φέρουν μια αντίφα παιδεία. Από οπαδούς διαφόρων ομάδων που έχουν αντίφα ταυτότητα και παρεμβαίνουν με τέτοιο λόγο στο γήπεδο, μέχρι άτομα που ως ακροατές είναι ευαισθητοποιημένοι γύρω απ΄το

ζήτημα. Δεν είναι λίγες οι συναυλίες που το κοινό φωνάζει αντιφασιστικά συνθήματα, δεν είναι λίγοι αυτοί που κυκλοφορούν με αντίφα μπλουζάκια, δεν είναι λίγος ο κόσμος που αυθόρμητα έβαλε πλάτη τα προηγούμενα χρόνια ώστε να χάσουν οι φασίστες την κοινωνική τους γείωση.
Η επιτυχία αυτής της προσπάθειας επιφέρει διπλό κέρδος. Από τη μια ενισχύεται ο αντιφασιστικός αγώνας, από την άλλη, βλέποντας την σχέση φασιστών-κράτους, όπου υπάρχει αμφίδρομο αλισβερίσι και με τους φασίστες να αποτελούν το μακρύ χέρι του κράτους και τα αγαπημένα τους παιδιά, η δικιά μας στάση και συσπείρωση ως αντιφασίστες είναι αναγκαίο να αποτελέσει κομμάτι ενός ευρύτερου αντιεξουσιαστικού αγώνα. Με λίγα λόγια, **να δώσουμε ένα βαθύτερο περιεχόμενο στην έννοια αντίφα. Να στραφεί συνολικά ενάντια στον κόσμο της εξουσίας και να αποτελέσει μια στάση ζωής με αξίες όπως η αλληλεγγύη, η αλληλοβοήθεια και γενικότερη η οργάνωση κόντρα στην υποβάθμιση των ζωών μας.**
Επιπλέον, όπως έχει αποδείξει το πρόσφατο παρελθόν, οι δικαστικές μάχες δεν είναι κάτι ασήμαντο. Η καταδίκη της ΧΑ δεν έλυσε το πρόβλημα, αλλα έβαλε ένα σημαντικό φρένο. Το γεγονός ότι σταμάτησαν οι σφαγές μεταναστών, έστω για κάποια χρόνια, δεν είναι άνευ σημασίας. Είναι και αυτός ένας τρόπος να στενέψουμε τον κλοιό γύρω τους. θεωρούμε ότι η παρουσία μας έξω από τα δικαστήρια, σε κάθε δίκη φασιστών, είναι αναγκαία για να νιώθουν ότι τίποτα δεν περνάει απαρατήρητο και να τους γίνεται αισθητό ότι τα αντιφασιστικά μας αντανακλαστικά λειτουργούν. Ταυτόχρονα πιέζουμε την αστική δικαιοσύνη να τους καταδικάσει, όσο εμείς ανυποχώρητα περιφρουρούμε το δημόσιο χώρο.
Τέλος, κρίνουμε εξίσου σημαντικό με όλα τα παραπάνω, όπου εμφανίζονται οι ίδιοι στον δημόσιο χώρο πως είναι καθήκον δικό μας και καθενός που ταυτίζεται με την αντιφασιστική κουλτούρα, να παρεμβαίνουμε και να τους τσακίζουμε. Κανένας εφησυχασμός. Στην παραμικρή προσπάθεια να βγουν ξανά στους δρόμους θα είμαστε εκεί. Σε όποια γειτονιά εμφανίζονται αφίσες, τρικάκια ή συνθήματα και σύμβολα στους τοίχους, εμείς θα τα εξαφανίζουμε μέχρι να εξαφανίσουμε και τους ίδιους από παντού
Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

Hugo Blanco Galdós (15 Νοεμβρίου 1934 – 25 Ιουνίου 2023)

Στον πρόλογο του βιβλίου «Εμείς οι ινδιάνοι», το αυτοβιογραφικό/ιστορικό έργο που ο Hugo εξέδωσε το 2003, ο φίλος του Eduardo Galeano γράφει:

«Αυτές οι σελίδες, γραμμένες παρορμητικά, άτακτες, πανηγυρικές και απέλπιδες, αφηγούνται τις περιπέτειες και τις κακοτυχίες του ανθρώπου που πρωτοστάτησε στον αγώνα των αγροτών στο Περού, του πρωτεργάτη των αγροτικών συνδικάτων, αυτού που προώθησε μια αγροτική μεταρρύθμιση που γεννήθηκε από τα κάτω και για την οποία αγωνίστηκαν οι από κάτω.

Ο Hugo Blanco περπάτησε τη χώρα του από άκρη σε άκρη, από τις χιονισμένες οροσειρές στις άνυδρες ακτές, περνώντας μέσα από την υγρή ζούγκλα όπου οι ιθαγενείς κυνηγιούνται σαν άγρια θηρία. Και όπου κι αν πήγε, βοήθησε τους ταπεινούς να ξεσηκωθούν και τους άφωνους να μιλήσουν.

Οι αρχές τον κατηγόρησαν ως τρομοκράτη. Είχαν δίκιο. Έσπειρε τον τρόμο στους γαιοκτήμονες και στους δουλέμπορους.

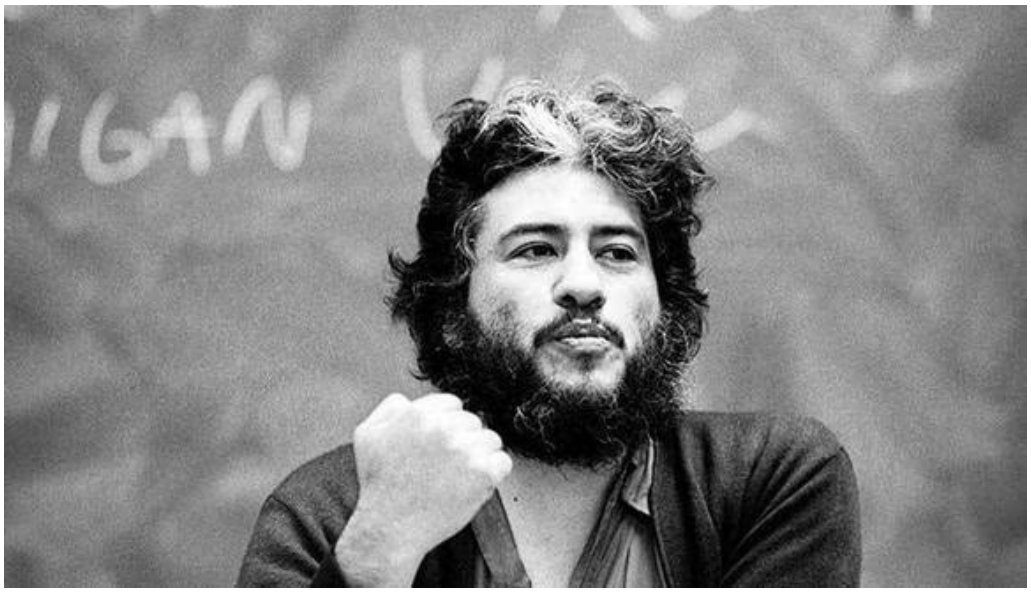

Κοιμήθηκε κάτω από τα αστέρια και σε κελιά γεμάτα αρουραίους. Έκανε δεκατέσσερις απεργίες πείνας. Σε μία από αυτές, όταν βρισκόταν στα όρια του θανάτου, ο Υπουργός Εσωτερικών σε ένδειξη στοργής του έστειλε για δώρο ένα φέρετρο.

Πολλές φορές ο εισαγγελέας ζήτησε τη θανατική ποινή και ακόμα περισσότερες δημοσιεύτηκε η είδηση ότι ο Hugo ήταν νεκρός. Και όταν σε ένα χειρουργείο άνοιξαν το κρανίο του επειδή έσπασε μια φλέβα, ο Hugo ξύπνησε πανικόβλητος ότι οι χειρουργοί του είχαν αλλάξει τις ιδέες.

Αλλά όχι. Ήταν, ακόμα και με ράμματα στο κρανίο, ο ίδιος παλιός καλός Hugo. Οι φίλοι του ήμασταν σίγουροι ότι καμία μεταμόσχευση ιδεών δεν επρόκειτο να αλλάξει τον Hugo. Το μόνο που φοβόμασταν ήταν μήπως ξυπνήσει πιο φρόνιμος.»

Ενώ τα πρώτα χρόνια μετά την ανεξαρτησία του Περού το 1824 το φεουδαρχικό σύστημα που είχαν εγκαθιδρύσει οι αποικιοκράτες περιορίστηκε και τα δικαιώματα των ιθαγενικών κοινοτήτων πάνω στη γη τους αναγνωρίστηκαν, μετά τα μέσα του 19ου αιώνα, ένα νέο σύστημα κυριαρχίας αναδύθηκε, που ονομάστηκε «γκαμοναλίσμο»: Με την βίαιη αρπαγή γης από τις ιθαγενικές κοινότητες και την μετέπειτα νομιμοποίησή της, μεγάλοι γαιοκτήμονες εγκαθίδρυσαν ένα βάναυσο σύστημα στο οποίο διατηρούσαν την εξουσία με την ωμή βία, τον έλεγχο των μεσαζόντων και εμπόρων των αγροτικών προϊόντων, και τελικά την πολιτική κυριαρχία μέσα από την εκλογική διαδικασία και τις πελατειακές σχέσεις. Τα λατιφούντια των γαιοκτημόνων όλο και επεκτείνονταν, οι ιθαγενείς ζούσαν εξαθλιωμένοι ως δουλοπάροικοι, και οι εξεγέρσεις τους πνίγονταν στο αίμα. Ο Hugo πρωτοστάτησε στον αγώνα για την ανατροπή αυτού του συστήματος, μέχρι την οριστική κατάργησή του με την αγροτική μεταρρύθμιση του 1969.

Η βιογραφία του Hugo Blanco είναι συνυφασμένη με την ιστορία των κοινωνικών και ιθαγενικών αγώνων της Λατινικής Αμερικής. Γεννημένος το 1934, ο Hugo πήγε στην Αργεντινή στα 20 του χρόνια για να σπουδάσει γεωπονία, αλλά καταδιώχθηκε για την κοινωνική του δράση από τους πραξικοπηματίες που το 1955 ανέτρεψαν τον Περόν και αναγκάστηκε να επιστρέψει στο Περού. Εκεί έδρασε αρχικά ως αγροτικός συνδικαλιστής, συμμετέχοντας σε σκληρούς και μαζικούς αγώνες ενάντια στους γαιοκτήμονες. Το 1961 πρωτοστάτησε σε μια εξέγερση των Quechua στην περιοχή του Cuzco, όπου 2.000 αγρότες οργανώθηκαν σε ομοσπονδία, κατέλαβαν τα λατιφούντια των γαιοκτημόνων, και δημιούργησαν αυτοδιοικητικούς θεσμούς αψηφώντας την κεντρική εξουσία. Με τις καταλήψεις των ιθαγενών και των ακτημόνων να γενικεύονται στη χώρα, οι αγρότες άρχισαν να οργανώνονται σε ομάδες αυτοάμυνας και υπεράσπισης απέναντι στα σώματα ασφαλείας και τους ιδιωτικούς στρατούς των γαιοκτημόνων. Ο Hugo συμμετείχε ενεργά στην δράση μιας τέτοιας αντάρτικής ομάδας, της Ταξιαρχίας Remigio Huamán. «Η υποστήριξη της αγροτιάς στους αντάρτες ήταν σχεδόν απόλυτη, συναρπαστική. Μας τάιζαν, μας έντυναν, μας καθοδηγούσαν, μας προστάτευαν», αναπολούσε. Για αυτή του τη δράση ο Hugo συνελήφθη το 1963, υπέστη βασανισμούς και φυλάκιση, και έφτασε να καταδικαστεί σε θάνατο, που απετράπη λόγω διεθνούς καμπάνιας στήριξης. Καταδικάστηκε τελικά σε 25 χρόνια κάθειρξης, από τα οποία πέρασε τα επτά στη φυλακή.

Εντωμεταξύ, οι αγρότες συνέχισαν με ισχυρές κινητοποιήσεις, καταλήψεις και αυτοάμυνα, οι οποίες, παρά την καταστολή, εξανάγκασαν το κράτος να υποκύψει στα αιτήματα για αναδιανομή. Η αγροτική μεταρρύθμιση τελικά συντελέστηκε το 1969 από την κυβέρνηση του στρατηγού Velasco Alvarado. Τα επόμενα χρόνια, περίπου 11 εκατομμύρια εκτάρια παραχωρήθηκαν σε συνεταιρισμούς και αγροτικές κοινότητες.

Το 1971, η κυβέρνηση έδωσε στον Hugo αμνηστία, αλλά τον απέλασε στο Μεξικό. Μετέπειτα, έζησε στην εξορία στην Αργεντινή και στη Χιλή. Εκεί συμμετείχε στο κίνημα που έδωσε στήριξη στις μεταρρυθμίσεις του Allende. Κατά τη διάρκεια του πραξικοπήματος του Pinochet στις 11 Σεπτεμβρίου 1973, κατέφυγε στη σουηδική πρεσβεία, και μετέπειτα έζησε εξόριστος στη Σουηδία για αρκετά χρόνια. Όταν επέστρεψε στο Περού, συμμετείχε στη Συντακτική Συνέλευση του 1978 και υπήρξε μέλος του Κοινοβουλίου από το 1980 έως το 1985. Επέστρεψε στο Κοινοβούλιο το 1990 αλλά το εγκατέλειψε μετά το πραξικόπημα του Fujimori.

Τη δεκαετία του 1990 απομακρύνεται από τις τροτσκιστικές του ρίζες, ακολουθεί με θέρμη την εξέγερση των Ζαπατίστας στη Τσιάπας και συμμετέχει στις διαγαλαξιακές τους συναντήσεις. Στο Περού, στρατεύεται και πάλι με τα κινήματα βάσης ιθαγενών και αγροτών και πρωτοστατεί στους αγώνες για την αυτοοργάνωση των ιθαγενικών κοινοτήτων και την υπεράσπιση της γης, του νερού και των σπόρων.

Ο Hugo Blanco παρέμεινε στρατευμένος μέχρι το τέλος της ζωής του, μεταλαμπαδεύοντας τις γνώσεις και την εμπειρία του σε νέους πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες, όπως αυτούς ενάντια στις εξορυκτικές δραστηριότητες και την κλιματική αλλαγή. Υποστήριζε ότι και σε αυτούς τους νέους αγώνες οι διεκδικήσεις και τα αιτήματα των ιθαγενών και των αγροτών εξακολουθούν να είναι τα ίδια, αφού το μοτίβο της αρπαγής της γης είναι το ίδιο, και μάλιστα έχει ενταθεί λόγω της ανεξέλεγκτης επέκτασης της εξορυκτικής βιομηχανίας, η οποία δεν φέρνει ευημερία στις τοπικές κοινότητες, αλλά τις βυθίζει στην εξαθλίωση.

«Δεν είναι μόνο η αρπαγή του νερού και της ζωής, τα μεγάλα υπαίθρια ορυχεία στα βουνά, η αγροτική βιομηχανία στις ακτές, οι πετρελαϊκές εταιρίες στη ζούγκλα. Οι πολυεθνικές αυτή τη στιγμή μας απειλούν μέσα από την υπερθέρμανση του πλανήτη, και αυτό μας αναγκάζει να αγωνιστούμε για την επιβίωση, ακόμα και πέρα από την ταξική πάλη, γιατί διεξάγεται μια επίθεση κατά της ανθρωπότητας και κατά της φύσης.»

Μέχρι το τέλος της ζωής του εξέδιδε τη μηνιαία εφημερίδα «Ιθαγενικός Αγώνας» («Lucha Indígena»), η οποία καλύπτει τις κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις στο Περού, τη Λ.Αμερική αλλά και παγκόσμια από τη σκοπιά των ιθαγενών. Το 2015, στην επίσκεψή του στην Ελλάδα, επισκέφτηκε το κατειλημμένο εργοστάσιο της BIOME, όπου συνομίλησε με εργαζόμενους και αλληλέγγυους και εξέφρασε την στήριξή του στον αγώνα για αυτοδιαχείριση, αλλά και τη Μεγάλη Παναγία στην Χαλκιδική, όπου τόνισε την σπουδαιότητα του αγώνα ενάντια στο μεταλλείο των Σκουριών και την σύνδεση του με τους αγώνες για τη γη και την ελευθερία στην Λ.Αμερική ενάντια στο εξορυκτικό μοντέλο λεηλασίας.

Ο Hugo Blanco Galdós έφυγε από κοντά μας στα 88 του χρόνια, αλλά το παράδειγμά αυτού του κοινοτιστικού και ελευθεριακού αγωνιστή συνεχίζει να εμπνέει τους αγώνες του σήμερα.

Κρατικός θάνατος χωρίς προεκλογική μεταθανάτια υπόσχεση

Όπως περηφανεύονταν ο Καραμανλής υπουργός Μεταφορών – Υποδομών για την ασφάλεια των τραίνων και την περίφημη τηλεδιοίκηση που δε λειτούργησε ποτέ, έτσι καμάρωνε και ο Μητσοτάκης για το περίφημο ναυαγοσωστικό το οποίο σταθμευμένο στο Γύθειο παρακολουθούσε ατάραχο τον πνιγμό των ανθρώπων. Αλλά και για το Φράχτη του Έβρου με την επέκτασή του να αποτελεί εθνικό του έπαθλο και ταυτόχρονα το βασικό αίτιο του ναυαγίου της Πύλου.

Από όπου και αν το πιάσει κανείς το θέμα μυρίζει βρωμιά, διαφθορά, θάνατο, έθνος και κράτος. Όλες οι αξίες συσπειρωμένες στην υπηρεσία του Κυρίαρχου.

Η “άριστη” διαχείριση της εξουσίας από αυτή την κυβέρνηση έχει μέχρι σήμερα δύο από τα πιο κορυφαία “παράσημα” σύγχρονης θανατοπολιτικής για τα οποία, μας απαγορεύει να μιλήσουμε να αναζητήσουμε ευθύνες να δούμε μήπως και σταματήσει αυτή η κατάσταση. Τούς καταλαβαίνουμε. Το αποκλειστικό προνόμιο αυτής της θανατοπολιτικής ανήκει στο κράτος και με τη στάση τους το ομολογούν με τόση σαφήνεια και τόσο κυνισμό.

Πριν καλά καλά στεγνώσει το αίμα που χύθηκε στα Τέμπη έρχεται ένα ακόμη μεγαλύτερο σε μέγεθος κρατικό έγκλημα στέλνοντας στο βυθό της Πύλου εκατοντάδες γυναικόπαιδα παίρνοντας μαζί τους και τις γυμνές ζωές τους που τα κράτη επιβάλλουν στους υποτελείς.

Όπως και στα Τέμπη “ψάχναμε” επι μέρες τους υπεύθυνους του εγκλήματος έτσι και τώρα ψάχνουμε ανάμεσα στους καντινιέρηδες του λιμανιού της Πύλου μπας και ξετρυπώσουμε κανέναν διαθέσιμο να αναλάβει την ευθύνη και να ψηφίσουμε εκ νέου τους υπουργούς που δεν “φταίνε”.

Γνωρίζουμε πολύ καλύτερα από τον καθένα ότι οι ζωές για εσάς δεν έχουν όλες την ίδια αξία όπως ξέρουμε και πόσο κυνικοί είστε στους από κάτω. Πίσω από τα ευγενή χαμόγελα και το άκαμπτο της σοβαροφάνειας των εκλογοκυβερνητικών κρύβεται ο πιο αδίστακτός και ο πιο ψυχρός κρατικός Αχέροντας.

Μετά το Άουσβιτς και στο άκουσμά του με ένα στόμα όλοι ψιθύριζαν ποτέ πια άλλη κρατική θηριωδία. Όμως αυτός ο φορέας των κρεματορίων ποτέ δεν έπαψε να μας υπενθυμίζει το ρόλο του και για αυτό φροντίζουν όλοι οι διαχειριστές του κάθε φορά που βρίσκουν ευκαιρία πάνω στα πτώματα των θυμάτων τους.

Ένα ολόκληρο πλέγμα σχέσεων της κοινοτοπίας του κακού είναι το δρεπάνι του κράτους όταν μανιασμένο σηκώνεται για να επιβάλλει τις προσταγές την εξαίρεση και σιγή νεκροταφείου.

Οι φράχτες του Έβρου εκεί όπου χτίζεται η ασφάλεια του κάθε Ευρωπαίου είναι ο οδικός χάρτης για τον πάτο της Πύλου και τα Τέμπη είναι οι σιδηροτροχιές ενός κρατικού εφιαλτικού μέλλοντος.

Η Πύλος και τα Τέμπη τράβηξαν με εκκωφαντικό τρόπο το χαλί της σαγηνευτικής απάτης όλων των προεκλογικών προσδιορισμών του κράτους.

Μας καλούν να τους νομιμοποιήσουμε ψηφίζοντας τους. Μα ακόμη και μια ανεξάρτητη εκλογική κυβέρνηση με τον ίδιο τρόπο διαχειρίζεται τον κρατική θανατοπολιτική. Δεν είναι φανερό αυτό;

Θα το πούμε για άλλη μια φορά: Το κράτος από την ουσία του δεν μεταλλάσσεται. Αντιθέτως, συσσωρεύει διαδοχικά την εμπειρία της προσταγής και ταυτόχρονα προσλαμβάνει ισχύ από όλες ανεξαιρέτως τις πολιτικές που επιδιώκουν την διαχείρισή του. Δεν καταλαμβάνεται αλλά καταλαμβάνει. Οι επίδοξοι διαχειριστές σε αυτή την πραγματικότητα μας καλούν να ανταποκριθούμε να συμμετέχουμε και να συνυπογράψουμε μέρα-μεσημέρι.

Και ο κόσμος απαθής φαίνεται να το έχει συνηθίσει περιμένοντας

τη σειρά του!

Οχι δεν είναι έτσι και δεν θα αργήσει η μέρα της εξέγερσης όπου όλα θα γίνουν πάνω-κάτω. Είμαστε κοντά. **Ας προετοιμαστούμε.**

9ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ (Ιωάννινα)

Για **9η** συνεχόμενη χρονιά διοργανώνεται στο θεατράκι Σκάλας στα Γιάννενα το **Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ**. Ένα φεστιβάλ που φιλοδοξεί πάντοτε να αναδεικνύει πολιτικά ζητούμενα της εποχής, να προτείνει νέες ιδέες και νέους τρόπους για να βλέπουμε τον κόσμο, να τον καταλαβαίνουμε και να προσπαθούμε να τον αλλάξουμε προς μία κατεύθυνση ελευθεριακή και ριζοσπαστική.

Η εποχή στην οποία ζούμε χαρακτηρίζεται από την εκβιαστική

συναίνεση που επιδιώκει να εμπεδώσει στα μυαλά μας το κράτος, όποιο προσωπείο κι αν φοράει. Από τα στόματα όλων αυτών που ασκούν εξουσία και όσων τους υπηρετούν, ακούμε την ίδια ατάκα σε διάφορες παραλλαγές «δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική». Πώς γίνεται, όμως, εμείς να ζούμε όλο και χειρότερο και να πληρώνουμε όλο και περισσότερο; Πώς γίνεται σε όλες τις εκδοχές της «κυβερνησιμότητας» να μην μπορούμε να τα βγάλουμε πέρα; Ας παραδεχτούμε ότι στην Ελλάδα του 2023, ο καθένας και η καθεμία από μας μπορεί να «πάει σαν το σκυλί στ' αμπέλι» με το παραμικρό. Ασθενοφόρα και περίθαλψη δεν υπάρχουν, τα τρένα συγκρούονται μεταξύ τους, όλες οι επενδύσεις εξυπηρετούν το μεγάλο κεφάλαιο, με αποτέλεσμα να αποδυναμώνονται όλο και περισσότερο οι κοινωνικές υποδομές.

Η μοναδική απάντηση στα τεράστια οικονομικά μας προβλήματα είναι επενδύσεις και πάλι επενδύσεις. Επενδύσεις με κάθε κόστος, με μοναδικό πλάνο τον άμεσο πλουτισμό των λίγων σε βάρος των πολλών. Στην Ήπειρο, για να μην πάμε μακριά, σε μία από τις φτωχότερες περιοχές της Ευρώπης, οι τοπικοί μας άρχοντες και η πετρελαϊκή εταιρεία Energean oil & gas, σχεδιάζουν την απόλυτη λεηλασία του τόπου με εξορύξεις υδρογονανθράκων σε μία περιοχή σαν της Ζίτσας, με φοβερό φυσικό πλούτο, ποτάμια, πηγές, δάση, έμβια ζωή. Κάθε παραγωγική δραστηριότητα θα αντικατασταθεί σύμφωνα με τα σχέδιά τους από την εξορυκτική βιομηχανία. Οι εξορύξεις, παντού στον κόσμο, συνδυάζονται στο μυαλό μας με τον πόλεμο, την λεηλασία, την φυσική καταστροφή και την εξόντωση των τοπικών κοινωνιών. Τα όσα φριχτά βιώνουν εδώ και χρόνια οι κάτοικοι της Χαλκιδικής, σκοπεύουν να τα φέρουν και σε μας, παρά το γεγονός ότι έχει αναπτυχθεί ένα σημαντικό κίνημα αντίστασης.

Κι αν η οικονομική απάντηση είναι πάντοτε οι επενδύσεις και οι ιδιωτικοποιήσεις, στο κοινωνικό πεδίο αυτό που ενισχύεται από το κράτος είναι ο εθνικισμός, η μισαλλοδοξία και ο ρατσισμός. Για ό,τι συμβαίνει στη ζωή μας φταίνει οι Άλλοι, οι ξένοι, οι διαφορετικοί και φυσικά οι «ανθέλληνες» αντιεξουσιαστές και

αριστεροί και γενικά όσοι δεν σέβονται την ουσία του έθνους, του κράτους, του στρατού κλπ. Η ενίσχυση της ακροδεξιάς ρητορικής και παρουσίας μέσα στις κοινωνίες μας, σε παγκόσμιο επίπεδο, είναι το φυσικό επόμενο. Πώς μπορούμε να αντιμετωπίσουμε κοινωνικά και μαχητικά τη λαίλαπα του φασισμού; Πώς μπορούμε να αντιστρέψουμε τον ακροδεξιό λόγο που μεταφέρει το πεδίο της σύγκρουσης ανάμεσα στους καταπιεσμένους και όχι απέναντι στην εξουσία και το κεφάλαιο;

Στο 9ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ θα ασχοληθούμε ποικιλοτρόπως με τα παραπάνω ζητούμενα, την Παρασκευή 16 Ιουνίου στις 7μμ με τα σχέδια για εξορύξεις στην Ήπειρο και τις απαντήσεις των κινημάτων τόσο στην περιοχή μας, όσο και στην περιοχή της Χαλκιδικής και το Σάββατο, αφού διαδηλώσουμε ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων στις 12μμ μπροστά από την Περιφέρεια, στις 7μμ θα συζητήσουμε για τη δίκη της Χρυσής Αυγής και την ακροδεξιά στροφή που παρατηρείται γενικά στην κοινωνία, πάντα αναζητώντας τους τρόπους ανατροπής αυτής της κατάστασης.

Καλούμε όλη την κοινωνία να λάβει μέρος στο διήμερο 9ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ. Η διάδραση μεταξύ μας στο δημόσιο χώρο, χωρίς διαμεσολαβήσεις, αποτελεί μία πολύ ουσιαστική συνθήκη για να καταφέρουμε να ανταλλάξουμε απόψεις και ιδέες και να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας απέναντι στη βαρβαρότητα που βιώνουμε καθημερινά.

Αναλυτικό πρόγραμμα φεστιβάλ:

Παρασκευή 16 Ιουνίου:

7μ.μ.: Εκδήλωση – συζήτηση: «Εξορύξεις στην Ήπειρο: μύθοι και αυταπάτες για την ανάπτυξη – οι απαντήσεις των κινημάτων»

θα μιλήσουν:

Σταύρος Ζώτος (πρόεδρος πολιτιστικού συλλόγου Καλοχωρίου)

Ανοιχτή Συνέλευση στα Γιάννενα ενάντια στην ενεργειακή

λεηλασία

Άτομα που συμμετέχουν στον αγώνα ενάντια στην εξόρυξη χρυσού (Χαλκιδική)

10.30μ.μ.: Παραδοσιακό γλέντι με τους «Ασυμμάζευτους»

Σάββατο 17 Ιουνίου:

12μ.μ. – Περιφέρεια Ηπείρου: στηριζουμε την Πάνελλαδική πορεία ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων

7μ.μ.: Εκδήλωση – συζήτηση: «Δίκη της Χρυσής Αυγής, Ακροδεξιά στροφή, εθνικισμός: τα σύγχρονα επίδικα του αντιφασιστικού κινήματος»

Θα μιλήσουν:

Μάγδα Φύσσα

Αργύρης Συρίγος (δικηγόρος οικογένειας Φύσσα στη δίκη της ΧΑ)

Στάθης Κ (σύλλογος πολιτισμού Παύλος Killah P)

10.30μ.μ. Live με τους: NORMA the band, Insomnia και Ushala

+ after party

Όλες οι εκδηλώσεις θα πραγματοποιηθούν στο θεατράκι Σκάλας. Σε περίπτωση βροχής θα μεταφερθούν στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα (Τσιριγώτη 14, εντός στοάς Σκόρδου, είσοδος και από Αραβαντινού 6)

Πανελλαδική Πορεία Ενάντια

στις Εξορύξεις στην Ήπειρο

Σύμφωνα με τα σχέδια των λίγων και εκλεκτών που έχουν βαλθεί να διαφεντεύουν τις ζωές μας, μέσα στο καλοκαίρι θα αρχίσουν οι εξορυκτικές δραστηριότητες στην Γιουργάνιστα του δήμου Ζίτσας. ΜΜΕ, κράτος και εταιρεία μιλούν για ερευνητική γεώτρηση, λες και είναι μια ήπια, μη παρεμβατική διαδικασία, που απλώς θα καλύψει τα κενά στις γνώσεις μας σε σχέση με το υπέδαφος της περιοχής. Οι αποφάσεις έχουν ήδη παρθεί και είναι ξεκάθαρες: την έρευνα ακολουθεί η εξόρυξη. Άπαξ και ξεκινήσει, η Ήπειρος γίνεται εξορυκτική περιοχή και μάλιστα, η πρώτη περιοχή πανελλαδικά με χερσαίες εξορυκτικές δραστηριότητες!

Θα γίνει λοιπόν, σαν μια από τις πολλές περιοχές του πλανήτη που βγάζοντας υδρογονάνθρακες είδαν την γη, τον αέρα και το νερό τους να ρυπαίνεται, τον τόπο να ερημώνει, τους κατοίκους να φτωχοποιούνται ακόμα περισσότερο στερούμενοι όλων των υπόλοιπων παραγωγικών δραστηριοτήτων που θα μπορούσαν να ανθούν εκεί πριν την καταστροφή και πλήρη εξάρτηση που επιφέρουν οι πετρελαικές εταιρίες.

Όχι!

Όπου εκτάσεις γης παραχωρούνται σε εταιρείες για εξόρυξη, οι τοπικές κοινωνίες δεν ευημερούν, ούτε απολαμβάνουν φτηνότερη πρόσβαση στην ενέργεια. Αντιθέτως, λούζονται τις επιπτώσεις στο περιβάλλον και την υγεία τους και την στρατιωτικοποίηση και τον πλήρη έλεγχο από κρατικούς και ιδιωτικούς στρατούς που διαφυλάσσουν τα κέρδη των εταιριών, καθώς γίνονται το επίκεντρο γεωπολιτικών ανταγωνισμών και συγκρούσεων.

Και αν κάποιοι διατηρούν την ψευδαίσθηση ότι αυτά συμβαίνουν κάπου μακριά κι εδώ είναι Ευρώπη κι έχουμε θεσμούς και νομοθεσία, λυπούμαστε, αλλά θα τους χαλάσουμε το όνειρο! Σύμφωνα με τους νόμους, τις συμβάσεις, τις μελέτες και όλα τα

σχετικά έγγραφα, η εταιρία είναι υπεύθυνη και για την εκπόνηση της μελέτης περιβαλλοντικών επιπτώσεων (ΜΠΕ) και για την διαχείριση των δεδομένων από την έρευνα και για την διάθεση και την τιμή του απολήψιμου προιόντος και για τον έλεγχο της ίδιας της δραστηριότητας Ενώ, δεν γίνεται σε κανένα σημείο σαφές ποιες είναι οι υποχρεώσεις της ή οι κυρώσεις που θα δεχτεί σε περίπτωση μη τήρησης των ελαχίστων συμφωνημένων ή σε περίπτωση ατυχήματος και άλλων καταστροφών.
Κι αν όλα αυτά ακούγονται πολύ τραβηγμένα για να μην τα γνωρίζουμε και η αλλαγή στη φυσιογνωμία και την βιωσιμότητα της περιοχής είναι πολύ σοβαρό ζήτημα για μη μετράει η γνώμη μας, οι αρμόδιοι θα πουν πως έχει ολοκληρωθεί με επιτυχία η ενημέρωση και η διαβούλευση με την τοπική κοινωνία! Έλα! Και εγώ πού ήμουνα; Η μόνη εκδήλωση «ενημέρωσης», ήταν μια ημερίδα που πραγματοποιήθηκε από στελέχη της Energean, το ΤΕΕ (το μισό διαφωνούσε) και την τοπική εξουσία (Καχριμάνη και Πλιάκο) μια Τρίτη του Φλεβάρη, στις 3 η ώρα το μεσημέρι, σε ξενοδοχείο εκτός πόλης. Σαν να λέμε μεταξύ τους και σχεδόν στα κρυφά, για να μην ξέρει ο κόσμος τι είναι αυτό που θα ψήφιζαν στην συνέχεια, οι ίδιοι και οι παρατάξεις τους, στην επιτροπή περιβάλλοντος της περιφέρειας και το δημοτικό συμβούλιο της Ζίτσας. Από μεριάς υπουργείου η διαβούλευση έγινε διαδικτυακά και ολοκληρώθηκε τον Απρίλιο!
Όποιος διέθετε τις τεχνικές γνώσεις μπορούσε να διαβάσει την δημοσιευμένη ΜΠΕ, με τα σημαντικότερα σημεία της γραμμένα στα αγγλικά και να μπει να κάνει σχόλια. Έκτοτε δεν ξανακούσαμε κάτι για αυτό! Η δε εταιρία κινείται ήδη στην περιοχή ως άλλος αποικιοκράτης, τάζοντας χάντρες και καθρεφτάκια. Φροντίζει ώστε να γνωρίζουμε όσα λιγότερα γίνεται, ενώ χτίζει ήδη το προφίλ της κοινωνικής της ευαισθησίας. Οπότε, ενημερωνόμαστε από τα τοπικά μίντια, που απλώς αναπαράγουν τα δελτία τύπου της, ότι προσπαθεί να κερδίσει την τοπική κοινωνία με φτηνές δωροδοκίες όπως η προσφορά σχολικών ειδών, μερίδων χριστουγεννιάτικου γεύματος και κλιματιστικών στο κέντρο υγεία Βουτσαρά. Παράλληλα, όλα δείχνουν προς τις προσωπικές δωροδοκίες τοπικών αρχόντων που συναινούν χωρίς να έχουν τα μούτρα να ψελλίσουν ούτε ένα επιχείρημα υπέρ αυτής της επιλογής, αλλά για αυτά δεν μας έχουν ενημερώσει τα κανάλια!
Ό,τι γνωρίζουμε το μάθαμε γιατί μας καίει,γιατί διαβάσαμε, ψάξαμε ρωτήσαμε και μοιραστήκαμε με άλλους ανθρώπους, χωρίς οικονομικά ή πολιτικά συμφέροντα, ανθρώπους από τα κινήματα,

τους συλλόγους και τις συνελεύσεις στα χωριά, από τα δίκτυα και τους συντονισμούς αλληλεγγύης και αγώνα που χτίζονται γύρω από τα ζητήματα της υπεράσπισης της φύσης και των ζωών μας. Η μόνη ελπίδα βρίσκεται στις δικές μας αντιστάσεις. Ραντεβού στο δρόμο!

17 ΙΟΥΝΙΟΥ 12:00 ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΞΟΡΥΞΕΙΣ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ
ΔΕ ΜΑΣ ΛΟΓΑΡΙΑΖΟΥΝ
ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ!
ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΣΤΑ ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗ ΛΕΗΛΑΣΙΑ
Συνέλευση κάθε Τρίτη στις 20.00 στον ΕΚΧ ΑΛΙΜΟΥΡΑ

Εκδήλωση στην μνήμη του Γιώργου Κολέμπα (Θεσσαλονίκη)

Στις 20 Ιουνίου στις 19:00 στο πάρκο στο Αγ. Βενιζέλου ανοίγουμε το 12ο Ελευθεριακό φεστιβάλ βιβλίου Θεσσαλονίκης με μία εκδήλωση μνήμης στον Γιώργο Κολέμπα και αποτίμησης του έργου του.

Η ζωή και η σκέψη του Γιώργου έχουν ένα σπάνιο δεσμό συνοχής για την εποχή μας. Εκεί που γύρω μας είναι όλα κομματιασμένα αποσπασματικά και εξατομικευμένα, το πρόταγμα του Γιώργου έργω-λόγω είναι πρόταση συνεκτική και ταυτόχρονα ανοιχτή για το ξεπέρασμα του κυρίαρχου μοντέλου της οικονομίας και της οργάνωσης της ζωής. Είναι το ξεπέρασμα του οικονομισμού και της ιδεολογίας της απεριόριστης ανάπτυξης που τον παράγει και τον στηρίζει για να αναπαραχθεί και η ίδια ως ερμηνευτικό εργαλείο της ανθρώπινης ύπαρξης.

Ο Γιώργος δεν στάθηκε μόνον εκεί. Είδε στις αυτόνομες, αξιοβίωτες και οριζόντια αναπτυγμένες κοινότητες την εναλλακτική απέναντι στον κρατικό συγκεντρωτισμό και στον γιγαντισμό των σύγχρονων πόλεων που δεν έχουν μόνο πολλά και πολλαπλά μέγα-προβλήματα σπαταλώντας ενέργεια , πόρους και εν τέλει τους ίδιους τους πολίτες, αλλά επιπλέον τα παράγουν πολλαπλασιάζοντας την κοινωνική ασφυξία σ'αυτόν τον φαύλο κύκλο των αδηφάγων ψευδοαναγκών .

Αυτή η εναλλακτική των αυτόνομων κοινοτήτων για τον Γιώργο εδαφικοποιείται μέσα από την τοπικοποίηση οργανωμένη πάνω στα θεμέλια της άμεσης Δημοκρατίας χωρίς αφεντικά και χωρίς την εξουσία των ειδικών.

Οι κοινότητες των κοινοτήτων για τον Γιώργο είναι μοίρασμα και όχι ιδιοποίηση , είναι συνεργασία και αμοιβαία αλληλοβοήθεια και όχι περιχαράκωση και περίφραξη . Μέσα σε αυτές τις κοινότητες διείδε τον νέο ανθρωπολογικό τύπο που τις παράγει και των παράγουν τον νέο ανθρωπολογικό τύπο που τις παράγει και τον παράγουν ως αυτόνομο και αυτεξούσιο άτομο. Μέσα στην συνέργεια της συλλογικής ζωής βρίσκει το νόημα του , έχοντας πλήρη επίγνωση πως έξω από αυτήν δεν μπορεί να υπάρξει ούτε ως αυτόνομο ούτε ως αυτεξούσιο άτομο